

Діти Білого: заручники Чорнобиля?

ПРЕКРАСНИЙ край, оспіваний Вандою Василевською і багатьма іншими видатними людьми, село Біле – не вберегла доля. І тут земля припорошена чорнобильським пилом, а зона по класифікації науковців та фахівців вважається третьою. Це – загальноприйнято. Але розповідають лісники, що на території Біленської сільської ради, яка об'єднує три села і хутірці, є такі місця, де рослинність змінила свій вигляд, і такі – на котрих з часу аварії й трава не росте.

Щороку радіологи відбирають на проби молоко від тутешніх корів, і кожного разу "радіація" перевищує всі означні норми. Фахівці радять жителям Білого переробляти даний продукт: робити з нього сир, кисляк тощо. Але залишаються повітря, земля. Від них не втечеш. І як результат, із 282 дітей, що проживають у Білому, Малих Телковичах та Новосілках, 87 учнів середньої школи мають хвороби, викликані підвищеною іонізацією.

Розповідає директор Біленської школи Василь Іванович Жданюк:

– Наших дітей обстежували німецькі фахівці, які

приїжджали по лінії Червоного Хреста. Цей діагностичний центр на колесах побував у Кідрах, Луко, Березино та в нас. Спеціалісти й виявили дітей, у яких збільшена "щитовидка". Є випадки захворювання лейкемією, іншими недугами.

В школі ми намагаємося додавати в меню радіопротекторні продукти. Але є ще багато дошкільнят, і через якийсь час вони стануть нашими учнями. Школа зацікавлена мати здорових учнів. Хворі – не можуть віддатися навчанню стопроцентно. Не бажаючи того, вони пропускають заняття. Знижується успішність. Тож уявіть, скільки горя "чорнобильський діагноз" приносить у сім'ї.

Продовжує розмову сільський голова Федір Сарафонович Савсюк:

– Влада на місцях робить все можливе. Ми запрошували до себе районних радіологів з управління сільського господарства та молокозаводу. Вони підтвержують факт небезпеки. Але самотужки сільська рада і школа нічого не вдіють. Потрібна спеціальна програма хоча б районного масштабу. Хворих дітей треба спасати!

І серед дорослого населення росте число онко-

логічних захворювань. Це – біда, яку можна долати лише на державному рівні. Раджу, як радять фахівці. Але нам потрібна державна допомога.

Чорнобиль – то не листочок із дерева, і не вчорашня сторінка нашої історії. Це – трагедія, яка дає про себе знати щодня і щохвилини. Ось кілька днів тому ми з головою кооперативу "Біленський" Лідією Антонівною Секан вибирали площі, які найменш уражені Чорнобилем, під випас худоби. Але що вибереш, коли вся територія сільської ради іонізована?..

Факти – кричущі. Кількість хворих зростає. Все, що від них залежить, роблять завідувача Біленським фельдшерсько-акушерським пунктом Марія Артемівна Сидорчук-Лосінець, медсестри Ірина Василівна Касянчик та Валентина Валентинівна Блищик. Однак після пожежі потребує ремонту й сам медпункт. Треба забезпечити його засобами невідкладної допомоги, а враховуючи поширення зобу серед дітей і дорослих – збільшити наявність йодистих препаратів. Потрібні й нові тонометри (це на думку автора). А ще хотілося б бачити у сільському магазині чисті

продукти харчування і такі давно забуті консерви як "морська капуста", йодовану сіль тощо. Білому треба допомоги. І не на словах.

Коментує депутат сільради і голова комісії сільвиконкому Лідія Антонівна Секан:

– Що в наших силах – ми вже зробили для села і своїх людей. Тепер слово за державою. Зрозумійте мене правильно: все село виїхати із Чорнобильської зони не може. Та й кому ми сьогодні треба на чужині? Таких радгоспів, як колись, де можна було б прилаштуватися, звести хату, взяти клапчик землі й господарювати, уже немає. Ми маємо виживати там, де нам судилося. Але боляче, що саме наші діти стали заложниками Чорнобиля, який і через 15 років щодня нагадує нам про себе...

Галина ТЕТЕНЬВА.

На фото:
Діти села Біле. Вони ще не завжди усвідомлюють біду, і допомогти їм зберегти здоров'я повинні дорослі.

Фото
Сергія Дуляницького.